

ΑΝΑΠΛΑΣΙΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΟΡΓΑΝΟΝ

ΤΟΥ ΟΜΟΝΥΜΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ 12 ΜΗΝΩΝ

Ἀπὸ τῆς 1 Ἰανουαρίου ἕως 1 Ἰουλίου
Ἑσώτεριου φρ. 8. — Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΣΥΝΤΑΚΤΗΣ

MIX. I. ΓΑΛΑΝΟΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ

ἡ Ἀναπλάσεως καὶ ἐκδόσεως τοῦ Χρυσοστόμου
ἐδὸς Φλέσσα, 5, παρὰ τὴν Ἱερὰν Σύνοδον.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἡ ἔνωσις τῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν. — Κοινωνικὴ Ἠθικὴ, ὑπὸ Δαμασκηνοῦ Πολυδώρου, ἀρχιμανδρίτου. — Τὸ Δεήγημα τῆς «Ἀναπλάσεως». Ἡ Πραγματικὴ Ζωὴ, ὑπὸ Κρυσταλλίας Δασκ. Λεπούλου. — Μὴ ἀποστατεῖτε ἀπὸ τοῦ Θεοῦ, ὑπὸ Ἀθανασίου Δ. Πέλλης. — Εὐαγγελικὴ περικοπὴ τῆς 8ης Ἰουλίου. — Ὁ Πατριάρχης Ἰωαννῆς καὶ ὁ ἐνοριακὸς κλήρος.

Ἡ ΕΝΩΣΙΣ ΤΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ἘΚΚΛΗΣΙΩΝ

Μέχρι τοῦδε εἶχομεν ζήτημα ἐνώσεως τῶν Ἐκκλησιῶν, αἵτινες δὲν εἶνε μόνον διοικητικῶς χωρισμέναι, ἀλλὰ καὶ διίστανται κατὰ τὴν διδασκαλίαν καὶ τὴν πειθαρχίαν. Οὕτως ἀπασχολεῖ τοὺς χριστιανικοὺς κύκλους ἡ ἐνωσις τῆς ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας μετὰ τῆς Ἀγγλικανῆς, Παπικῆς, κ.τ.λ.π. Ἀλλ' ἀπὸ τίνος νέον ζήτημα ἤρχισε νὰ προβάλλῃ εἰς τὸ μέσον, ἡ ἐνωσις τῶν ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν; ἐνωσις ὅχι δογματικὴ καὶ πειθαρχικὴ, διότι ἐνταῦθα οὐδὲν τὰς χωρίζει, ἀλλ' ἐνωσις διοικητικὴ.

Ὑπὲρ τοιαύτης ἐνώσεως ἐξεδήλωσε γνώμην ὁ ἐν Ἱνῇ γερμανὸς καθηγητὴς Γκέλτσερ, κατὰ δὲ τὴν «Πολιτικὴν Ἀνταπόκρισιν» τῆς Βιέννης τοιαῦται ἰδέαι ἐφίστανται καὶ εἰς τινὰς ὀρθοδόξους κύκλους. Ἡ «Ἐφημερίς τῆς Κολωνίας» μάλιστα, καθὰ τηλεγραφικῶς ἠγγέλθη εἰς τὴν «Ἀστραπὴν» τῶν Ἀθηνῶν, ἰσχυρίζεται, ὅτι ὁ Σ. Μητροπολίτης Πετροπόλεως, ἐν τῷ συγχαρητηρίῳ γράμματι, ὅπερ ἀπεμόνηεν εἰς τὴν Α. Θ. Π. τὸν Πατριάρχην Ἰωαννῆν τὸν Ι', ἐπὶ τῇ εἰς τὸν Οἰκουμενικὸν Θρόνον ἀναρρήσει του, ἐκφράζει τὴν ἰδέαν ὅτι πρέπει τέλος νὰ ἐπέλθῃ ἡ ἐνωσις παρῶν τῶν ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, ὑπὸ τὴν διύθυνσιν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχεῖου, εἰς τὰ πρᾶγματα τοῦ ὁποῖου θὰ μετέχουν.

Ἄν ἀληθεύῃ, ἢ ὅχι, ἡ εἰρηαὶς αὕτη δὲν εἰμεθα εἰς θέσιν νὰ γνωρίζωμεν. Ὅ,τι ὁμως τοιαῦται ἰδέαι ἀπασχολοῦσι

πνεύματά τινα σήμερον, περὶ τούτου οὐδεμία ὑπάρχει ἀμβολία. Ἰδίᾳ δὲ ἡ τοιαύτη ἐνωσις συμβαίνει νὰ ᾔνε προσφιλεστέρα εἰς τινὰς τῶν ἀδελφῶν ὀρθοδόξων Ῥώσων.

Καὶ περὶ μὲν τῶν ἰσχυρῶς φιλορθοδόξων αἰσθημάτων τοῦ Ῥωσικοῦ λαοῦ, εἰμεθα βαθέως πεπεισμένοι ὡσαύτως δὲν φιλονεικοῦμεν, ὅτι ἐρως ἄγνός ὑπὲρ τῆς ἐνισχύσεως τῆς Ὁρθοδόξιας ὑπαγορεύει τὰς ἰδέας ἡ καὶ τὰς προτάσεις πρὸς διοικητικὴν ἐνωσιν παρῶν τῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν ὑπὸ τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον. Φρονοῦμεν ἐν τούτοις, ὅτι πᾶσα τοιαύτη πρότασις εἶνε λίαν ἐσπευσμένη, καὶ ὅτι ἄλλα ζητήματα, πολὺ σοβαρώτερα καὶ εὐλογώτερα, δεόν νὰ προηγηθῶσιν αὐτῇ.

Ὁ ἡμέτερος καθηγητὴς κ. Ἀ. Δ. Κυριακὸς ἐξῆρεν εἰς τὰ ἀπὸ τῶν στηλῶν τῆς «Ἀναπλάσεως» τρία ἄρθρα του περὶ τοῦ δυστήματος τῶν Αὐτοκεφάλων Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν τὸ ὅτι ὑπὸ τὸ σύστημα τοῦτο αἱ Ἐκκλησίαι παραμένουσιν Ἐκκλησίαι ἐθνικαί, μετέχουσαι ἐλάχιστη τῶν οὐσιῶν ἐθνικῶν πόθων καὶ προάγουσαι αὐτοὺς, οὕτω δὲ τηρεῖται καὶ ἐνισχύεται ἡ ἁρμονία μεταξὺ κλήρου καὶ λαοῦ. Ὑπὲρ τῆς ἁρμονίας ταύτης εἰμεθα καὶ ἡμεῖς κατ' ἀρχήν, ἀλλ' ὑπὸ ἓνα ὅρον, ὅτι ὁ ἐθνικὸς χρωματισμὸς μίᾳς Ἐκκλησίας δὲν θὰ ἀντιτίθεται πρὸς τὰ χριστιανικὰ αὐτῆς καθήκοντα. Νομίζομεν δηλαδὴ, ὅτι ὁ Χριστὸς πρέπει νὰ ᾔνε ὁ ἐμπνέων καὶ καθοδηγῶν ἐκάστην Ἐκκλησίαν εἰς τὴν ἐπὶ τοῦ λαοῦ ἐπενέργειαν αὐτῆς, καὶ ὅτι εἰς περιστάσεις, καθ' ὅς φυλετισμὸς ἀτίθαστός καὶ πλεονεκτικὸς οὐστηλατῇ ἓνα λαὸν ἐπὶ διαρπαγῇ καὶ ἀδικίᾳ λαῶν ἄλλων, ἡ ἐθνικὴ ἀλλὰ καὶ χριστιανικὴ Ἐκκλησία του ὀφείλει νὰ ἀποδοκιμάζῃ τὰς ἁμαρτωλὰς ταύτας δρμὰς, καὶ νὰ διακηρύττῃ, ὅτι ὅχι μόνον ὁ χριστιανικός, ἀλλὰ καὶ ὁ ἐθνικός αὐτῆς χαρακτὴρ τὴν ὑποχρεοῖ νὰ μὴ ᾔνε ὑπὲρ τῶν ἀδικιῶν, αἵτινες φθείρουσιν ἄργῃ ἢ γρήγορα ὅχι μόνον τὰ θρησκευτικὰ πρᾶγματα, ἀλλὰ καὶ τὰ ἐθνικά.

Δυστυχῶς σήμερον ἡ ἀπόδειξις τοιαύτης δικαιοσύνης ἐξέδων τῶν ἐπὶ μέρους ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, δὲν ὑπάρχει, τὸ δ' ἐντεθεν κακὸν θὰ ἐμφανισθῇ ἀκόμη χειρότερον ἐν ἐνδεχομένη αὐτῶν ἐνώσει. Τινὲς τῶν Ἐκκλησιῶν τοῦ-

των έδωκαν άφορμές να θεωρύνται, ότι παραδίδονται πολλούς ελόκληροι εις τό βούμα του φιλετισμού, και ότι δέν εινε άρχόντως Ισχυραί, ώστε ν' άποφύγωσι τούς πειρασμούς της πλέον αύθιγέτου και ιδιοτελούς πολιτικής του Κράτους των. Τοιοῦτο λοιπόν παρόν δέν εινε διολοι εύνοϊκόν εις συζήτησιν περί ένώσεως των ορθοδόξων Έκκλησιών υπό τό εξαγγελόμενον διά της α' Εφημερίδος της Κολωνίας πνεύμα. Μία ένωσις προϋποθέτει ήμοιβαίαν έμπιστοσύνην, δέν εινε δέ άνάγκη νά λεχθῇ, ότι ή έμπιστοσύνη αυτη σήμερα δέν υπάρχει. Και διά τούτο, αν υπό την σημερινήν διάθεσιν των πνευμάτων έπραγματοποιητο ή ένωσις των ορθοδόξων Έκκλησιών, ή ένωσις αυτη θά ήτο άπλώς έν πρόσχημα, ύπ' αυτην δέ θά έπεζητείτο ή εύκαιρία, όπως οι ποικιλοτρόπως Ισχυρότεροι καταφύγωσι τούς άσθενεστέρους.

Άλλά τούτο δέν θά ήτο ένωσις και θρίαμβος της χριστιανικής ορθοδοξίας, αλλά θά ήτο μία άνοσία έκμετάλλευσις της ορθοδοξου ένώσεως προς έπικράτησιν των άρχων άκορέστου και μη γνωρίζοντος όρια φιλετισμού. Και τούτο άκορώς άποτελεί μιαν περιπλέον μεγάλην άνάγκην άπαραγκλίτου προσήλωσεως εις τό σύστημα των αυτοκεφάλων ορθοδόξων Έκκλησιών.

Ουδέ δύναται τις νά εῖπῃ, ότι ή πραγματοποίησις της διοικητικής ένώσεως των ορθοδόξων Έκκλησιών ήδύνατο νά φέρῃ προς τήν άδελφικὴν προσέγγισιν όλων των Όρθοδόξων λαών. Έκκλησία λίαν Ισχυρά κατὰ Χριστόν, θά ήδύνατο νά έργασθῇ άποτελεσματικώς προς τούτο· άλλ' έπί του παρόντος φοβούμεθα ότι δέν υπάρχει ή Ισχύς αυτη. Διότι ή πολιτική εινε Ισχυρότερα από την Έκκλησίαν, δέν έχομεν δέ λόγους νά πιστεύομεν, ότι οι έπίσκοποι, οι μετέχοντες των πραγμάτων της μιᾶς ήνωμένης υπό τό Οικουμ. Πατριαρχείου ορθοδόξου Έκκλησίας, θά ήσαν άνώτεροι των εγωϊστικῶν επιδράσεων των φυλών των και των συμβουλών, αἵτινες θά άπληθύνοντο έκ των οικείων ύπουργείων των έξωτερικῶν υπό τιαύτας δέ συνθήκας ο φιλετισμός και αἱ άντιμαχώμεναι πολιτικά θά έγκαθίσταντο έν τη διοικήσει του Οικουμ. Πατριαρχείου, και ή κατάληψις αυτού υπό των έπιτηδειοτέρων και Ισχυρότερων θά ήτο τό έλατήριον και ο σκοπός της ένώσεως, ήτις δι' άνταγωνισμού, ήμιστά χριστιανικού, θά έφερν εις τό ήμιστά έπίσης χριστιανικόν άποτέλεσμα μιᾶς φιλετικής έπικρατήσεως χρησιμοποιοησομένης ύστερον προς άλλους έγωϊστικούς έθνικούς σκοπούς.

Εἶνε τούτο άπλή ύπόνοια; Δυστυχώς όχι. Ήμεῖς δέν εἰμεθα έκ των φρονούντων, ότι αἱ νῦν ορθόδοξοι φυλαί εινε κατ'ανάγκην ιστορικὴν άντιμέτωποι και έχθρικοί. Αἱ ιστορικά άνίγκαι δημιουργοῦνται κυρίως υπό των ανθρωπίνων διαθέσεων, αληθὺς δέ και καθαρά επιδράσεις του ορθόδοξου χριστιανικοῦ πνεύματος έπί των διαφόρων ορθοδόξων λαών και των άρχόντων αυτών θά ήδύνατο νά φέρῃ εις τήν έθνικὴν αυτών άδέλφωσιν· έλπίζομεν μάλιστα ότι ποτέ τό όνειρον τούτο του παρόντος θά περιβληθῇ τήν σάρκα της πραγματικότητος. Άλλ' έπί του παρόντος,

εις τόν παρακολουθοῦντα τὰ γεγονότα και ως όνειρον δέν ναιται νά θεωρηθῇ λίαν τομηρόν. Διότι εις τὰς φυλετικές όρμας και τούς δόλους της πολιτικής υπάρχει έλιχιστος χριστιανισμός, ενώ έπικρατεῖ άθρονος ιδιοτέλεια και έγωϊσμός, ελόχιστοι δέ σήμερα δύνανται νά πιστεύωσιν, ότι ή διοικητική ένωσις των ορθοδόξων Έκκλησιών έπιζητείται έκ καθαρού, γνησίου και σπουδαίου σκοπού υπό κραταιώσεως της ορθοδοξίας.

Άλλ' αν τοιαύτη ένωσις δέν δύναται νά πραγματοποιηθῇ, δέν έπεται ότι αἱ Όρθόδοξοι Έκκλησίαι δέν έχουσιν άλλα σημεῖα συνεργασίας. Ός ορθότατα και διά της ιστορίας κατέδειξεν ο καθήγητής κ. Α. Δ. Κυριακός αἱ μεγάλοι και αληθεῖς εκκλησιαστικά και θεολογικά πρόδοι έπετελέσθησαν υπό τό σύστημα των αυτοκεφάλων Έκκλησιών, και μόνον δι' τό ότι οι θρίαμβοι των πρώτων αἰώνων της Έκκλησίας εινε τό περιφανές και άπαραμίλλον κατόρθωμα αυτοκεφάλων Έκκλησιῶν ήνωμένων διά της κοινῆς πίστεως και πειθαρχίας, δύναται νά πείσῃ δι' υπό τό σύστημα τούτο ή ορθοδοξία δύναται νά άποδῇ Ισχυροτάτη, άρκει νά υπάρεξῇ ή άγνή διάθεσις προς έλευθεράν άδελφικὴν σύμπραξιν των έπί μέρους Όρθοδόξων Έκκλησιῶν. Και περί τόν τρόπον και τόν καθορισμόν της τοιαύτης συμπράξεως ως έχορηγήθησιν οι διεποντες τῆς διαφόρους ορθοδόξους αυτοκεφάλους Έκκλησίας, καλοῦντες όπισω των υπό τήν Ιεράν σημαίαν της κατὰ Χριστόν αληθείας, άγάπης και ειρήνης, όλα τὰ έκατομύρια των ορθοδόξων πιστών.

ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΗΘΙΚΗ

[Καθήκοντα του ανθρώπου προς τους όμοιους αυτού ή πρό την κοινωνίαν. — Διαιρέσεις και ταξινομήσεις των καθηκόντων τούτων. — Η οικογένεισι πρώτον θεμέλιον της κοινωνίας και αναγκαίος όρος των δημοσίων ήθων.—Πως ή εύτυχία των λαών αύξάνει ή μειοῦται έφ' όσον οι οικουμενικοί δεσμοί συσφιγγονται ή χαλαροῦνται.]

Εν τοῖς προηγούμενοις έξεθέσαμεν τούς νόμους, αἵτινες κανονίζουν τήν διαγωγήν του ανθρώπου προς εαυτόν, ή τὰ άτομικά καθήκοντα. Άλλά δέν πρέπει νά συγχέωμεν τό άτομον προς τον μεμονωμένον άνθρωπον. Ο μεμονωμένος άνθρωπος, ή ως εκάλουν αυτόν έν τη φιλοσοφική γλώσση του ίδου αἰώνος, ο ψευτικός άνθρωπος, δέν υπήρξε ποτε. Η μόνη κατάσταση, έν ή δύναμεθα νά γεννηθώμεν και νά ζήσωμεν, ν' αναπτύξωμεν τὰς δυνάμεις ήμών, ν' άποκτήσωμεν τό αἶσθημα της ήθικῆς ήμών αξίας, εἶνε ή κοινωνία. Εντεῦθεν προκύπτει, ότι έχομεν προς τήν κοινωνίαν ή προς τούς όμοίους ήμών καθήκοντα, οὐχ ήττον έπιτακτικά έκείνων, τὰ όποια διεγράφησαν ήμῖν ως άφορῶντα ήμᾶς αυτούς, επειδή τὰ τελευταία δέν θά ήδύνατο νά υπάρεξωσιν άνευ των πρώτων.

Τὰ καθήκοντα ήμών προς τήν κοινωνίαν διακρίνεται καθ' όν τρόπον διαιρείται αυτη ή κοινωνία. Διακρίνεται τέσσαρα είδη κοινωνιών, αἵτινες συνεφέρονται καθ' όλα

τά σημεία, αἵτινες προϋποθέτουν άλλήλας και βοηθοῦνται άμοιβαίως, και όν εκάστη δέν δύναται νά υπάρεξῇ άνευ των λοιπών τριών. Εν τῇ πρώτῃ τάξει εύρίσκομεν τήν οικογένειαν. "Επειτα εκτός της οικογενείας, άπαντάρωμεν τήν ανθρωπίνην κοινωνίαν έν γένει ή έκείνην, ήτις υπάρχει φυσικός, ένεκα της ήμοιότητος των δυνάμεων και των αναγκῶν των, μεταξύ ενός ανθρώπου και πάντων των λοιπών θεωρουμένων άτομικώς, μεταξύ ενός ανθρώπου και του όμοίου του. άνεξαρτήτως πάσης άλλης σχέσεως. Εἰς τὴν γενικὴν ταύτην κοινωνίαν, διεπομένην μόνον υπό φυσικῶν νόμων έννοῦται ή φυσική κοινωνία, κυβερνημένη υπό θετικῶν νόμων, ή ή συμβίωσις, ήν καλοῦσι λαόν, έθνος ή Κράτος. Τέλος οι λαοί, τὰ έθνη, ή τὰ Κράτη, δέν θά ήδύνατο νά μείνωσι μεμονωμένα τὰ μὲν των δέ. Έχουσιν αναμεταξύ των, ως τὰ άτομα, αναγκαίας σχέσεις· αναγκάζονται, ως τὰ άτομα, ν' αναγνωρίζωσι νόμους κοινούς, ύποχρεώσεσι κοινάς, δν άνευ των θά ήδύνατο νά ζήσωσιν έν ειρήνῃ οὐδ' έπιήλπιαν μόνην σιγήν. Χάρις εις τὰς σχέσεις ταύτας και εις τούς νόμους, αἵτινες τὰς διέκουν, σχηματίζουν τέταρτον είδος κοινωνίας· μάλλον γενικωτέρας των τριών πρώτων, και ήτις, τείνουσα καθ' εκάστην προς αύξησην, δύναται νά κληθῇ ή παγκόσμιος (γενική) κοινωνία του ανθρώπινου γένους. Εντεῦθεν τέσσαρα είδη καθήκόντων προς τούς όμοίους ήμών διακρίνομεν: έκείνα, τὰ όποια διεγράφησαν ήμῖν άνεξαρτήτως προς πάντας τούς ανθρώπους, μόνον διότι μετέχουσι μεθ' ήμών όλων των δυνάμεων, όλων των ύποχρεώσεων, όλων των δικαιωμάτων της ανθρωπίνης φύσεως· έκείνα, τὰ όποια άπευθύνονται κατ' έξοχὴν εις τήν οικογένειαν, ή τὰ όποια όφείλομεν νά εκπληρώσωμεν, όχι πλέον μόνον υπό τήν ιδιότητα του ανθρώπου, άλλ' υπό τήν ιδιότητα του πατρός, του συζύγου, του υἱού και των άδελφών· έκείνα, άτινα εύρίσκουσι θέσιν έν τη άστική κοινωνία, ή τὰ όποια ύποχρεοῦσι τούς πολίτας προς τό Κράτος και τό Κράτος· προς τούς πολίτας· τέλος έκείνα, τὰ όποια οι λαοί, τὰ Κράτη ή αἱ κυβερνήσεις, αἵτινες αντιπροσωπεύουσιν αυτά, εἶνε ύποχρεωμένοι νά τηρῶσιν άμοιβαίως, και τὰ όποια δηλοῦνται υπό τό όνομα διεθνῆς δικαίου ή δικαίων των ανθρώπων.

Όπως συμμορφωθῇ εις τήν τάξιν, ήν ή λογική τη έπιβάλλει, ή κοινωνική ήθική όφείλει νά ένασχοληθῇ έν πρώτοις εις τὰ καθήκοντα ήμών προς τούς ανθρώπους έν γένει· διότι τὰ καθήκοντα, τὰ όποια άνηκουσιν εις τήν τάξιν ταύτην, εἶνε ή αναγκαία βάσις όλων των άλλων. Πρὶν γείνῃ τις πατήρ ή σύζυγος, άδελφός ή υἱός, άπλούς πολίτης ή δημόσιος λειτουργός Κράτους τινός, αντιπρόσωπος ή πληρεξούσιος· έθνος τινός· παρά γείτοσιν έθνεσιν, εἶνε άνθρωπος, και ο τίτλος οὗτος, δν ύποχρεοῦμεθα νά τηρῶμεν άκέραιον έν ήμῖν αυτοῖς, επιβάλλεται ήμῖν, όπως τόν σεβώμεθα· παρά τοῖς όμοίοις ήμών, οἰοῦδηποτε και αν όσιν οὔτοι.

Όφείλομεν νά πραγματευθώμεν τό ζήτημα τό άφορῶν τὰς διαφόρους κοινωνίας, τὰς όποιās σχηματίζουνσιν οι

άνθρωποι αναμεταξύ των, συμφώνως προς τὰ καθήκοντα, τὰ όποια άπορρέουσιν άμέσως έκ της ανθρωπίνης φύσεως· δηλονότι νά δηλώσωμεν κατ' άρχάς περί της οικογενείας, επειδή αυτη εύρίσκεται έγγύτατα του άτόμου· έπειτα περί του Κράτους, και έπί τέλους περί της παγκόσμιας κοινωνίας· άλλα πρέπει νά παρατηρήσωμεν, ότι ή λογική τάξις δέν εἶνε έκείνη, ήν παρουσιάζουσιν ήμῖν τὰ πράγματα ή ή πραγματικότης. Εἰς τῇ πραγματικότητι τήν πρώτην θέσιν κατέχει ή οικογένεια. Αυτη εἶνε ο δρος πάσης ήθικῆς άγωγῆς, κατὰ συνέπειαν πάσης κοινωνικῆς σχέσεως, πάσης φιανθρώπου πράξεως, και πάσης δικαιοσύνης μεταξύ του ανθρώπου και των όμοίων αυτού.

Εν Γ' εῦρ

(Εκ του Γαλλικοῦ)

Δαμασκηνός Πολυδύρου

Άρχιμανδρίτης (1)

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΗΣ "ΑΝΑΠΛΑΣΕΩΣ",

εκ του γαλλικοῦ

Η ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΗ ΖΩΗ

Κατὰ μετάφρασιν

ΚΡΥΣΤΑΛΛΙΑΣ ΔΑΣΚΑΛΟΠΟΥΛΟΥ

(Συνέχεια έκ του άριθ. 183)

Αύγουστος 18

Διερχόμεθα εις τήν έξοχὴν τὰς παύσεις, εις αυτην έκείνην τήν έκαυλιν Στρογγύλην, ήτις άνήκει σήμερα εις τόν Άλβέρτον. Πόσας άναμνήσεις του παρελθόντος έπαυρίσκα κατασπαρμένας εις αυτούς τούς άγρούς, εις αυτά τὰ δάση, εις αυτόν τόν οίκον, όπου είδον ν' άποθάνῃ ή μήτηρ μου! Έκάστην πρώτην, ενώ μεταβαίνω εις τήν εκκλησίαν, προσκυνῶ τόν σταυρόν, όστις ύψοῦται έπί του τόφου της και ψυθυρίζω...

Έδω κοιμάται ήσυχη γυναίκα, όπου χρόνια

Έξήντα τό κεφάλι της σκεπάσανε με χιόνια.

Πού ή ζωή της πέρασε γεμάτη καλωσύνη,

Γεμάτη πίστις στο Θεό, άγάπη, έλεημοσύνη.

Μητέρα πολυσέβαστη, γυναίκα τιμημένη,

Ψυχὴ άθάνα κι' άγαθή, κοιμήσου εύτυχισμένη.

Γιὰ όσῃ' έλπιδά και χαρά έδωσεσιν στον καιρό σου,

Άπό τό χέρι του Θεοῦ θά λάβῃς τό μισθό σου!

Οι στίχοι αυτοί, αἵτινες τόσο καλώς περιγράφουν έκείνην, ήτις δέν υπάρχει πλέον, άκαταπαύτως έρχονται εις τόν νοῦν μου, όταν περιφέρωμαι εις τὰ μέρη ταῦτα, άτινα άλλοτε έπλήρου ή παρουσία της.

Τὰ τέχνα μας εἶνε εύτυχῇ, άπολαμβάνοντα ένταῦθα τήν ελευθερίαν της έξοχῆς. Ο σύζυγός μου, όπως άνταμείψῃ τόν Ροβέρτον διά τήν εις τὰς έξετάσεις του έπιτυχίαν,

(1) Σ. Α. Ο πανοσιολογιώτατος κ. Δαμασκηνός Πολυδύρου εἶνε νῦν έκλεγόμενος έπίσκοπος Κεφαλληνίας.

τῷ ἐχάρισε μικρὸν ἵππον, ὅστις εἶνε ἡ χαρὰ καὶ ἡ ὑπερη-
μάνειά του· τὸν ἵππευον ἐναλλάξ ὁ Ἀδύλφος καὶ αὐτός,
ὁ δὲ ἀδελφός μου τοὺς μανθάνει τὴν ἵππασίαν. Ἡ Ἀν-
τωνέττα, τὸ γλυκὺ καὶ ἀγαπητὸν μου κοράσιον, ἔχει
ἔρωτα πρὸς τὰ ἄνθη· μόνη καλλιεργεῖ τὸ μικρὸν ἀνθοκή-
πιόν της, καὶ ἐκάστην πρῶταν πληροῖ τὰ ἀνθοδοχεῖα ἀπὸ
δρυσέρωτα ἄνθη, ἅτινα ἡ ἰδία συναρίζει εἰς τοὺς ἀγρούς
καὶ εἰς τὸν κήπον· πᾶσα γωνία, πᾶσα εἰσοχὴ τοῦ γηραιοῦ
τούτου οἴκηματος, εἶνε, χάρις εἰς αὐτὴν, ἐστολισμένη ἀπὸ
ἀνθηρῶν θαμνίσκων· αὐτὴ τακτοποιεῖ τὴν τράπεζαν τοῦ
φαγητοῦ καὶ τὴν στολίζει ἐπὶ πολὺ μὲ ἀνθόλλια καὶ μὲ
χλόην· ἔχει ἀληθῆ καλαισθησίαν εἰς τὴν τακτοποίησιν αὐ-
τὴν τῶν κλόνων, τῆς ἀγρόστιδος, τῶν ἀνθέων καὶ τῶν
κληματίδων, δι' ὧν μᾶς περιβάλλει. Ὁ Λεόντιος τὴν
ἀκολουθεῖ πάντοτε, τὴν βοηθεῖ ἐνίστε, καὶ πολὺ συχνὰ
διαταράσσει τὰ σχέδιά της. Ἡ Ἐριέττα καὶ ἐγὼ περι-
πατοῦμεν πολὺ, ἐπισκεπτόμεθα τὸ σχολεῖον, τοὺς γη-
ραιούς φίλους μας, χωρὶς νὰ λησμονήσωμεν καὶ τοὺς πτω-
χοὺς μας.

Σεπτέμβριος 18 . . .

Σήμερον κατὰ τὴν λειτουργίαν παρέτηρήσαμεν ἄλλαν νέον
ἀκόμη μοισχόν, ὅστις διαφέρει πολὺ τῶν συντρόφων του,
οἱ ὅποιοι, εἰς τὸν αὐτὸν κανόνα βλοῖ ὑποκύπτοντες, φαί-
νονται ὅτι ἔχουν καὶ τὴν αὐτὴν φυσιογνωμίαν. Ἐκεῖνος,
τὸν ὅποιον παρέτηρήσαμεν, ἔχει ἡλιοκαυμένον πρόσωπον,
διασχισμένον ἀπὸ δύο οὐλὰς, ἐκφρασιν ἀνδρικὴν καὶ γεν-
ναίαν, ἣν δὲν ἐξαλείφει τὸ μοναχικὸν ἐνδυμα, καὶ τὸ ὑψη-
λὸν τοῦ ἀνάστημα ἔχει τὴν στρατιωτικὴν ἐκείνην παρά-
στασιν, ἣν ἀναγνώριζε τις παντοῦ τε καὶ ὑπὸ οἰομένη ποτὲ
σχῆμα καὶ ἂν καλύπτεται. Ποίος νὰ ᾖ; Ὁ ἱερεὺς,
ὅστις σήμερον ἐγευμάτισε μαζί μας, ἀνέλαβε νὰ μᾶς
πληροφορήσῃ.

«Κατὰ τὸ ἔτος 1814, μᾶς εἶπε, νεανία, τίς, λαμπρὸς
ἔξιωματικός, ἀφ' οὗ ἐπολέμησε καὶ ἐπληρώθη διὰ τὴν δό-
ξαν τῆς Γαλλίας, ἐπανήρχεται εἰς τὴν μητέρα του. . .
Οὐδένα ἄλλον εἶχεν ἐκτὸς αὐτῆς εἰς τὸν κόσμον. . .
Ἐπερίμενε νὰ τὴν ἴδῃ τρέχουσαν εἰς συνάντησίν του, καὶ
πρὸ πολλοῦ μετ' ἡδονῆς ἐσκέπτετο τὴν κατὰ τὴν στιγμήν
ἐκείνην χαρὰν ἧς, τὰ φιλήματα τῆς καὶ τὰ φιλήματα
τοῦ μικροῦ ἀδελφοῦ του, ὃν εἶχεν ἀφῆσει νήπιον εἰς τὴν
κοιτίδα· ἀλλ' οὐδεὶς ἦλθεν. . . ἡ οὐκία ἐφαίνετο βυθι-
σμένη εἰς σιωπὴν καὶ εἰς πένθος. Ἄπαυ εἶνε ἡ κυρία; »
ἔρωτ' ἀνίσχυος μίαν δαηρέτριαν. «Ἐπάνω» ἀποκρίνεται,
αὐτὴ. Σπεύδει, ἀνοίγει τῆς μητρὸς τοῦ τὸν θάλαμον, καὶ
τὴν βλέπει. . . ἦτο ἐκεῖ, ναι, ἀλλὰ πῶς! Θεέ μου! . . .
ἡ ἀπειλπισία ἦτο ἐξωγραφημένη ἐπὶ τῆς μόρφῃς της, καὶ
τὸ πρόσωπόν της ὅλον δακρυόρεκτον· ἐπὶ δὲ τῆς κλίνης
ἐκειτο ὁ ἀδελφός τοῦ ἐκπνέων. . . Ἐρρίθη ἐπὶ τῶν
γονάτων πλησίον της, ἐκείνη δὲ περιέβαλλε τὸν τράχηλόν
του διὰ τῶν βραχιόνων, τῆς καὶ τῷ εἶπε: «Συγγνώμην,
νιέ μου, δὲν ἠδυνήθην νὰ τὸν ἀφήσω μόνον. . . Ἀπο-
νήσκει. . . »

«Καὶ πράγματι, ἀπέθνησκεν ὁ δυστυχὴς μικρός, καὶ ὁ

νεαρὸς ἔξιωματικός, ὅστις κατὰ τὰς κακουχίας τῶν μαχόν
καὶ κατὰ τὰς ἐν τῇ σκληρῇ διανοικτερεύσει του, ποσὴν
ὄνειροπόλησεν τὴν χαρὰν τῆς ἐπιστροφῆς ταύτης, κατελή-
φθη ὑπὸ τῆς ἀγωνίας τῆς μητρὸς του. Ἐπὶ δύο ὥρας, διὰ
θανασίμους ὥρας, τὴν ἐβόηθησεν εἰς τὰς ἀνωφελεῖς περι-
ποιήσεις, ὡς ἐκείνη ἐπεδαψίλευεν εἰς τὸ παιδίον, ἐκλασε
καὶ προσπαροχθή μετ' αὐτῆς. . . Τέλος, βλέπων ὅτι ἡ
ζωὴ ἀπῆρχετο ἀπὸ τὸ μικρὸν ἐκεῖνο σῶμα, ὅτι ἡ ἄνθρω-
πὸς ἀγγέλου ἐκείνου ψυχὴ ἐπλανάτο ἤδη εἰς τὰ χεῖλη του,
ἐγονυπέτησε πάλιν πρὸ τῆς κλίνης, ἐστέρησε τὴν κεφαλὴν
τοῦ εἰς τοὺς παγωμένους πόδας τοῦ ἀδελφοῦ, καὶ εἰπα-
χαμλοπόωνος: «Κύριε, ἀπόδος τὸ παιδίον τοῦτο εἰς τὴν
μητέρα μου, καὶ ὑπόσχομαι νὰ ἀφιερῶσω εἰς Σὺ τὴν ζωὴν
μου ὁλόκληρον, ὑπόσχομαι ἀκόμη νὰ ἀφιερῶσω ἐμαυτὸν
εἰς τὸ νὰ διδάσκω τὰ τέκνα τῶν πτωχῶν, εἰς τὸ νὰ γυ-
ρίζουν καὶ νὰ εὐλογοῦν τὸ Ἅγιον ὄνομά Σου καὶ νὰ ὑπα-
ρετοῦν τὸ θεῖον Σου θέλημα».

«Ἡ ἄκαυχή αὐτὴ τῆς υἱᾶς καὶ ἀδελφικῆς στοργῆς
ἀνῆλθε μέχρι τοῦ οὐρανοῦ, ὁ Θεὸς εἰσέκουσε τὸν εὐσεβῆ
νεανίαν· καὶ ἡ μήτηρ στραφεῖσα πρὸς αὐτόν, τῷ εἶπε:
«Ἰδὲ, νιέ μου, νομίζω, ὅτι ἀναπνέει εὐκολώτερον! . . .
Μετά ὀκτὼ ἡμέρας τὸ παιδίον εἶχε θεραπευθῇ ἐντελῶς,
καὶ ὁ νεαρὸς ἔξιωματικός ἐνηγκαλισθεὶς τὴν μητέρα του,
τῇ παρέδωκε τὸ ξίφος του, καὶ τῇ εἶπε: «Φύλαξόν τὸ
ξίφος τοῦτο, ὅπως ἀργότερα τὸ ἐγχειρίσῃς εἰς τὸν Ῥε-
ναίον. Διδίτι θὰ ἔλθῃ· ἔως καιρὸς, κατὰ τὸν ὅποιον καὶ
αὐτὸς θὰ ὑπερηρέσῃ τὴν πατρίδα του!»

«Ὁ λαμπρὸς αὐτὸς νεανίας καλεῖται σήμερον ἀδελφός
Αὐγουστίνος, καὶ εἶνε ἐκεῖνος, ὃν εἶδατε εἰς τὴν ἐκκλησίαν,
ἡ δὲ πτωχή του μήτηρ, ἥτις ζῇ ἀκόμη, δὲν γνωρίζει οὔτε
αὐτὴ τὴν ἱδίαν ποίον ἐκ τῶν δύο υἱῶν της ἀγαπᾷ πλεόντε-
ρον, πᾶν σωθέντα, ἡ ἐκείνον ὅστις τὸν ἔσωσε θυσιασθεὶς
ὑπὲρ αὐτοῦ!» (!)

Ἐδακρύσαμεν, ἀκούσαντες τὴν συγκινητικὴν ταύτην
ἱστορίαν, καὶ ὁ Ῥοβέρτος ἀνέκραξε: «Πόσον ἐπαιθύνουν
νὰ κάμω καὶ ἐγὼ τὸ ἴδιον διὰ τὴν μητέρα καὶ τὸν Λεόν-
τιον!»

Ὀκτώβριος 18 . . .

Ἰδοὺ, ἐπιστρέψαμεν εἰς τὴν πόλιν καὶ ἐπανελάβομεν
τὸν συνήθη βίον μας· Ὁ Ῥοβέρτος ἐξακολουθεῖ τὰς σπου-
δὰς του, καὶ μετὰ χαρᾶς βλέπω, ὅτι ἐπιδίδεται εἰς τὰ
θησκευτικὰ μαθήματα, καὶ ὅτι ἡ βαθυτέρα γνώσις καὶ
μελέτη τῶν ἔξιωματων τοῦ Εὐαγγελίου ἐπιφέρει οὐσιώδη
μεταβολὴν ἐπὶ τὰ κρείσσω εἰς τὸν χαρακτήρα του. Ἰλυ-
κὸς καὶ φιλόστοργος πρὸς τὴν ἀδελφὴν καὶ τὸν ἀδελφόν
του, εἶνε πειθήνιος καὶ πλήρως σεβασμῶς πρὸς τοὺς λόγους
μας, καὶ καταβάλλει προφανῆ προσπάθειαν, ὅπως μι-
τρώσῃ τὴν ζωηρότητα του καὶ τὴν πρὸς τὰ θυροβώδη καὶ
ἄτακτα παιγνίδια κλίσιν του. Θέτει κατὰ μέρος τὰ τρία
τέταρτα τῶν χρημάτων, ἀτινα τῷ δίδομεν διὰ τὰ ἰδιαί-
τερα ἐξοδά του, καὶ τὸ ἀργύριον τοῦτο τὸ προορίζει εἰς τὸ

(1) Ἡ διήγησις αὕτη εἶνε ἱστορικὴ, μόνον ἡ χρονολογία διαφέρει.

νὰ κάμω φορέματα, τὰ ὅποια νὰ δωρήσῃ εἰς πτωχὰ πα-
διά τῆς ἡλικίας του. Ἀγαπητὸν παιδίον! εἶθε ἡ χάρις
τοῦ Ὑψίστου νὰ ᾖ μετὰ τοῦ πάντοτε! εἶθε ἡ νεότης
σου καὶ ἡ ἀνδρική σου ἡλικία νὰ πραγματοποιήσουν τὰς
ἐλπίδας, τὰς ὁποίας ἡ νῦν διαγωγή σου μᾶς δίδει! . . .

Φεβρουάριος 18 . . .

Ἐλάβομεν καλὰς εἰδήσεις ἀπὸ τὸν ἀδελφόν μου Λεόντα·
ἀνεχώρησεν εἰς Ἀφρικήν, καὶ ᾗδη περιοδεύει εἰς ἄλλας γῆ-
ρας ἀνὰ τὴν Ἀνατολήν. Ἡ μελέτη, ἡ πρὸς τὴν ἀρχαιο-
λογίαν ἀγάπη του, ἡ θεὰ τῶν μαγευτικῶν ἐκείνων τοπο-
θεσιῶν, ἐπούλωσαν ὀλίγον κατ' ὀλίγον τὴν πληγὴν τῆς
καρδίας του. Τὸ ταξιδίδιόν του θὰ παραταθῇ ἀκόμη ἐπὶ
δύο ἢ τρία ἔτη.

Μάρτιος 18 . . .

Ἀπὸ τινος καιροῦ παρατηρῶ κατ', ὅπερ πληροῖ χαρὰς
τὴν καρδίαν μου. Ὁ Ἰούλιος, ὅστις μέχρι τοῦδε ἐξέλεγεν
ὡς μᾶλλον ἀγαπητὰς ἀναγνώσεις του φιλολογικὰ ἢ ἱστο-
ρικὰ ἔργα, ᾗδη ἐγκύπτει εἰς βιβλία θρησκευτικὰ. Κατὰ
τὸν παρελθόντα χειμῶνα εὗρεν εἰς τὴν βιβλιοθήκην τοῦ
μακαρίτου πατρὸς μου τὰ ἔργα διαφόρων πατέρων τῆς
Ἐκκλησίας καὶ διακριτῶν συγγραφέων, καὶ νομίζω, ὅτι
ἐλαβεν αὐτὰ ἀντικείμενον ἐμβριθὲς μελέτης. . . Ὁ Θεὸς
μου! βοήθησον τὸ ἔργον του, εὐλόγησον τὰς σκέψεις του,
ἀνύψωσον τέλος τὴν καρδίαν του πρὸς τὴν αἰώνιον ἀλή-
θειαν. ἥτις εἶσαι Σὺ, Ἅγιε Πατέρ μου! Εἴθε ἡ μελέτη
τοῦ λόγου σου νὰ γείνῃ ἡ χαρὰ καὶ ἡ σωτηρία του.

(ἀκολουθεῖ).

ΜΗ ΑΠΟΣΤΑΤΕΙΤΕ ΑΠΟ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

«Οἱ ἄνθρωποι, ἕως πότε βρυχάσθε; ἵνα τί
ἀναπαύεσθε μακάριστα καὶ ζητεῖτε ψεύδος;»
(Ψαλμὸς Δ' στίχ. 3-4).

Διὰ τῶν λόγων τούτων ἀποτείνεται ὁ Παλμψδὸς πρὸς
τὸν λαόν του, τὸν ὅποιον ὁ υἱὸς αὐτοῦ Ἀβραάμ ἐλάλει πα-
ρῶν εἰς τὴν ἀποστάσιν.

«Αἰετὸς μου, λέγει, ἕως πότε θὰ ᾔσῃ σκληρὸς καὶ μο-
χθηρὸς τὴν ψυχὴν, μὴ ἐπανερχόμενος εἰς τὸ καθήκον σου
καὶ ἀναγνωρίζων τὴν ἀλήθειαν καὶ τὴν δικαιοσύνην; »

Τοὺς λόγους αὐτοὺς καὶ σήμερον θὰ ἠδύνατο νὰ ἀπο-
τείνῃ ὁ ἑσπεριμένος προφήτης πρὸς τοὺς ἀνθρώπους ἐκεῖ-
νους, οἵτινες, παραδιδόμενοι εἰς τὴν ἀπιστίαν καὶ τὸν
ὀλισμὸν, ἀσπαζόμενοι τὴν κακίαν καὶ τὴν ἀσεβείαν, προσ-
κολλώμενοι εἰς τὰς ὀλικὰς ἀπολαύσεις καὶ τὴν ματαιότητα,
λησμονοῦσι τὸν πανάγαθον καὶ πανοικτίρμονα Θεόν καὶ
ἀρνούνται τὴν Πρόνοιάν του.

Οἱ ἄνθρωποι τοῦ κόσμου, τῆς πλάνης δηλ. καὶ τῆς
ἁμαρτίας, μὴ ἐννοοῦντες τὸν προορισμὸν τῶν καὶ τὴν ἐν
τῷ κόσμῳ ἀποστολὴν των, παραγνωρίζοντες τὸ συμφέρον
τῶν, τὸ παρὸν καὶ τὸ μέλλον, τὸ πρόσκαιρον καὶ τὸ
αἰώνιον, ἀπομακρύνονται τοῦ Θεοῦ, ζῶντες κατὰ τὰς

ὑπαγορεύσεις καὶ εἰτηγήσεις τοῦ ἄρχοντος τοῦ σκότους
καὶ τῆς πλάνης, τοῦ Διαβόλου.

Ἀνθρώποι ἀνευ Χριστοῦ, ἄρα καὶ ἀνευ φωτός, πλα-
νῶνται εἰς τὸ ζοφώδες τῆς ἁμαρτίας σκότος, ἰγνοοῦσι
πόθεν ἐρχονται καὶ ποῦ πορεύονται, ἐρμιαὶ δὲ οἰκτρά τῶν
καμάτων τῆς ἁμαρτίας γονόμενοι, κατασυντρίβονται καὶ,
πτώματα πλέον, νεκροὶ ὄζοντες πλέον, βυθίζονται εἰς
τῆς αἰώνιου ἀπωλείας τὸ βράχυνον.

Ἡ ἀπὸ τοῦ Θεοῦ ἀποστασία δὲν εἶναι δυνατὸν παρὰ
εἰς μυρίας ἀτήκους πράξεις νὰ ὀδήσῃ τὸν ἀνθρώπον· ὁ
ζῶν χωρὶς τοῦ Χριστοῦ ἀδύνατον εἶναι νὰ ἐργάζεται τὴν
ἀγαθὴν, ἀλλ' αἰετοτε θὰ δουλεύῃ εἰς τὴν ματαιότητά καὶ
τὸ ψεύδος, εἰς τὴν πλάνην καὶ τὴν ἀπάτην· θὰ καταστή-
νηται εἰς τὴν ἡδυστάθειαν καὶ τὴν ἀχολασίαν καὶ πᾶσαν
κακίαν.

Διὰ τοῦτο δὲ πρόδηλον εἶναι, ὅτι ἡ καρδία τοῦ αὐδέ-
ποτε θὰ ἔχῃ παραμυθίαν καὶ ἀνάπαυσιν, οὐδέποτε θὰ δο-
κιμάσῃ γαλήνην ψυχῆς καὶ ἀνακούφισιν.

Εἰς τὸν κλύδωνα τῶν παθῶν, εἰς τῶν ἡδονῶν τὴν μέλυν,
οὐδένα θὰ ἔχῃ, ὅστις νὰ τὸν στηρίξῃ ἐπὶ τοῦ ἄρραγός·
καὶ σωτηρίου τῆς ἀρετῆς καὶ χρηστότητος· βράχου, ἐρημὸς
δὲ καὶ ἀβοήθητος, οἰκτρός καὶ ἀύλιος, ταχέως πρὸς τὸν
δλεθρον φέρεται καὶ τὴν καταστροφὴν.

Ὅταν ὁ ἀνεμος τῶν θλίψεων καὶ τῶν δυσμενῶν βιωτι-
κῶν περιστάσεων σφοδρὸς καὶ ὀρμητικὸς πνέῃ, στὰν ἡ πε-
νία καὶ ἡ γυμνότης τὸν περιστοιχίζουσι, στὰν ἀσθένεια ἢ
θάνατος ἀγαπητοῦ εἰς αὐτὸν προσώπου πικραίνει καὶ κα-
ταλυεῖ τὴν καρδίαν του, πόθεν θὰ λάβῃ παραγορίαν;
Τίς θὰ τὸν ἀνακουφίσῃ; τίς τὴν θλίψιν του εἰς χαρὰν θὰ
μεταβάλῃ, καὶ τὴν ὀδύνην του εἰς φαιδρότητα θὰ μετα-
τρέψῃ; Τίς ἀπὸ τῆς ψυχῆς του τὸ μέγα καὶ δυσβάστακτον
τῆς λύπης θὰ ἀρῇ βάρος, κηλοστῶν αὐτὴν γαλήνην καὶ
ἡσυχον, περιχαρὰ καὶ εὐδαίμονα; Τίς θὰ εἴπῃ εἰς αὐτόν:
«Αἱ δυσχερεῖς τοῦ βίου περιστάσεις, ἡ γυμνότης, αἱ νόσοι,
ὁ θάνατος, ἡ ἐνδεια, ἡ ἐκ μέρους τῶν ἀνθρώπων περιφρό-
νησις καὶ καταδρομή, πᾶν ἐν γένει δεινὸν τοῦ κόσμου οὐδὲν
εἶναι, ἀρκεῖ εἰς ἐμέ νὰ παραδοθῇ, τὴν καρδίαν σου νὰ
θώσῃς εἰς ἐμέ, τὴν διάνοιάν σου εἰς ἐμέ, τὰς σκέψεις σου
εἰς ἐμέ, καὶ τὸ σῶμά σου ἐπὶ εἰς ἐμέ; »

Ἡ καθημερινὴ πείρα καὶ τὰ πράγματα τρενῶς καὶ
ἡλίου φαεινότερον ἀποδεικνύουν, ὅτι ἐκεῖνος, ὅστις πάντα
τὰ ἄνωτέρω δύναται νὰ κατορθώσῃ, οὐδεὶς ἄλλος εἶναι ἢ ὁ
Χριστός. Ὅταν πρὸς αὐτὸν πλησιάζωμεν καὶ τὴν βοήθειάν
του ζητῶμεν, στὰν ὑπὸ τὸ θέλημά του ζῶμεν καὶ ὑπὸ
τοὺς νόμους του τοὺς ἐλαφροὺς καὶ σωτηρίους διάγωμεν,
μᾶς βεβαίον αὐτὸς οὗτος, ὅτι ὁ βίος μας τότε θὰ ᾖαι
διαρκὲς γαλήνη καὶ φαιδρότης, ἀένναος χαρὰ καὶ εὐθυμία,
αἰώνιος θὰ ἐξακολουθῶσι καὶ εἰς τὴν ζωὴν τὴν μέλλουσαν,
τελειότεραι ἐκεῖ καὶ πληρέστεραι, μηδέποτε λήγουσαι.

Ἰδοὺ τὰ ἐκ τῆς πρὸς τὸν Θεὸν προσεγγίσεως ἀγαθὰ,
ἰδοὺ καὶ τὰ ἐκ τῆς ἀπὸ τοῦ Θεοῦ ἀπομακρύνσεως κακά.
Τὴν θὰ προτιμήσωμεν; τὸ νὰ πλησιάζωμεν πρὸς αὐτόν

ἢ τὸ νὰ ἀπομακρυνθῶμεν ἀπ' αὐτοῦ ; Τί συμφερότερον θὰ θεωρήσωμεν ; τὸ πρῶτον ἢ τὸ δεύτερον ;

Τὸ συμφέρον μας τὸ αἰώνιον, ἢ τὸ συμφέρον μας τὸ παρὸν μὲς ὑπαγορεύει τοῦτο, νὰ προτιμήσωμεν δηλαδὴ τὸ πρῶτον, νὰ πλησιάσωμεν εἰς τὸν Χριστόν.

Καὶ ὁ κοινότερος νοῦς τοῦτο θὰ προτίμα, καὶ ἡ πτωχοτέρα δίκαια τοῦτο θὰ προέκρινε.

* Ἄν λοιπὸν ἡμεῖς λογικοὶ καὶ σώφρονες εἴμεθα, δὲν θὰ προτιμήσωμεν ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον καὶ ὁ μωρὸς ἀκόμη οὐδὲ κατὰ δυνάμιν θὰ προτίμα, τὴν ἀπώλειαν δηλαδὴ τὴν αἰώνιον.

Δυστυχῶς ὅμως παρατηρεῖται, ὅτι ὑπάρχει παρ' ἡμῖν φοβερὰ καὶ ἰσχυρὸς διαστρεφὴς διανοίας, καὶ παρανόησις τοῦ συμφέροντος, τοῦ καλῶς ἐννοουμένου συμφέροντος. Μὲ τὸν βίον μας δηλαδὴ, μὲ τοὺς τρόπους μας, μὲ τὰς ἐπιθυμίας μας, μὲ τὰ ἔργα μας ἀποδιώκομεν τὸν Σωτῆρα ἀπὸ τῆς ψυχῆς μας, καὶ εἰσάγομεν τὸν ἐλετήρα ψυχῶν καὶ σωμάτων, μισοῦμεν τὸ φῶς καὶ ἀγαπῶμεν τὸ σκότος.

Πόσον λυπηρὸν τοῦτο ! Πόσον φοβερὸν καὶ ἀπελπί ! * Ἄνθρωποι προωρισμένοι διὰ τὸν οὐρανὸν σῴνται εἰς τὴν γῆν, ἄνθρωποι πλασμένοι διὰ τὴν εὐτυχίαν ἀπλήστως προσβλέπουν εἰς τὴν δυστυχίαν, χωρὶς νὰ τὸ ἐννοοῦν, πλάσματα κατ' εἰκόνα Θεοῦ πλασθέντα μολύνουσι τὴν εἰκόνα αὐτὴν διὰ τῆς ἀθλίης διαγωγῆς των.

* Ὁ ἄνθρωπος τῆς ἁμαρτίας, ἀποστᾶται τοῦ Θεοῦ, παραβάται τὸν νόμον τοῦ, ἕως πότε θέλετε μένει ἐν τῇ ἁμαρτίᾳ ; ἕως πότε θὰ δουλεύετε εἰς τὴν ματαιότητα καὶ θὰ ἀγαπᾶτε τὸ ψεῦδος ; Δὲν ἀναλογίζεσθε τὴν μέλουσαν τύχην σας ; δὲν τρέμετε διὰ τὰ ἀναπόφευκτα θεινά σας ; Τί ὠφελήθηκε μακρὰν τοῦ Θεοῦ μένοντες ; Ὅχι μόνον δὲν ὠφελήθηκε, ἀλλὰ καὶ ζημίαν ἀνυπολόγιστον ὑπέστητε καὶ ὑφίστασθε ἀκόμη. Ποῖαν ; τὴν ζημίαν τῆς ψυχῆς σας, τὸν θάνατον δηλ. τὸν πνευματικόν, τὴν ἀφώρτην οὐδύνην καὶ τὴν φοβερὰν τοῦ συνειδήτος τύφιν.

Πένητες εἰσθε, γυμνοὶ εἰσθε, βρακέδνυτοι εἰσθε, ἀσθενεῖς εἰσθε, κινδυνεύετε κινδύνον ψυχῆς, ἀλλὰ καὶ κινδύνον σώματος, ἀπώλειαν ψυχῆς, ἀλλὰ καὶ ἀπώλειαν σώματος. Τίς θὰ σᾶς σώσῃ ; τίς ἐκ των δεινῶν αὐτῶν θὰ σᾶς ἀπαλλάξῃ ;

Ὁ Χριστός.
Τὸ ὄνομα τοῦ τοῦ ἐγγυᾶται τὰ γεγονότα τὸ βεβαιοῦν. Πρὸς αὐτὸν λοιπὸν δράμετε, αὐτὸν πλησιάσατε, αὐτὸν ἀκολουθήσατε· διότι ἐν αὐτῷ ἡ ζωὴ, ἐν αὐτῷ τὸ φῶς, ἐν αὐτῷ ἡ ἀλήθεια, ἡ σωτηρία ἐν αὐτῷ. Μακρὰν δ' αὐτοῦ σκότος καὶ ζόφος, θλίψις καὶ κακοδαίμονια, καὶ κόλασις αἰώνιος.

Ἀθανάσιος Α. Πάλλης

**ΕΥΑΓΓΕΛΙΚΗ ΠΕΡΙΚΟΠΗ
ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ 8ης ΙΟΥΛΙΟΥ**

Ματθ. Θ'. 27—35.

Τῇ καιρῷ ἐκεῖνῳ, παράγοντι τῷ Ἰησοῦ, ἀκολούθησαν αὐτῷ δύο τυφλοὶ, κράζοντες καὶ λέγοντες : Ἐλέησον ἡμᾶς,

Υἱὲ Δαβὶδ. Ἐλθόντι δὲ εἰς τὴν οἰκίαν, προσῆλθον αὐτῷ οἱ τυφλοὶ, καὶ λέγει αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς : Πιστεύετε, οὐ δύναμαι τοῦτο ποιῆσαι ; Λέγουσιν αὐτῷ : Ναί, Κύριε. Τότε ἤφατο τῶν ὀφθαλμῶν αὐτῶν, λέγων : Κατὰ τὴν πίστιν ὑμῶν, γεννηθήτω ὑμῖν. Καὶ ἀνεψύχθησαν αὐτῶν οἱ ὀφθαλμοί· καὶ ἐνεβριμήσατο αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς, λέγων : Ὁρᾶτε, μηδεὶς γινωσκέτω. Οἱ δὲ, ἐξελθόντες, διεφώτισαν αὐτὸν ἐν ὅλῃ τῇ γῇ ἐκείνῃ. Αὐτῶν δὲ ἐξερχομένων, ἰδοὺ προσήνεγκαν αὐτῷ ἄνθρωπον κωφὸν δαιμονιζόμενον. Καὶ ἐκβλήντος τοῦ δαιμονίου, ἐλάλησεν ὁ κωφὸς καὶ ἔβαλλε μασσὰς οἱ ὄχλοι λέγοντες : Ὅτι οὐδέποτε ἐφάνη οὕτως ἐν τῷ Ἰσραὴλ. Οἱ δὲ Φαρισαῖοι ἔλεγον : Ἐν τῷ ἀρχόντι τῶν δαιμονίων ἐκβάλλει τὰ δαιμόνια. Καὶ περιῆγεν ὁ Ἰησοῦς τὰς πόλεις πᾶσας καὶ τὰς κώμας, διδάσκων ἐν ταῖς συναγωγαῖς αὐτῶν, καὶ κηρύσσων τὸ εὐαγγέλιον τῆς βασιλείας, καὶ θεραπεύων πᾶσαν νόσον καὶ πᾶσαν μαλακίαν ἐν τῇ λαῷ.

ΕΡΜΗΝΕΙΑ

Ὁ Κύριος ἡμῶν ἔκαμινεν ἔλεος διπλοῦν ψυχῶν καὶ σωμάτων. Ἐκείνας ἡλευθέρωσεν ἀπὸ τῆς ἁμαρτίας, ταῦτα ἐθεράπευσεν ἀπὸ τῆς ἀσθενείας. Καὶ οἱ μὲν δύο τυφλοὶ ζητοῦν νὰ τοὺς ἐλεῇ, θεραπεύων αὐτοὺς ἀπὸ τῆς τυφλότητος τῶν σωματικῶν ὀφθαλμῶν· ἡμεῖς δὲ, ἂν ὑγιαίνωμεν εἰς τοῦτους, ἂς παρακαλῶμεν τὸν Κύριον, διὰ νὰ μᾶς ἀποδώσῃ πλήρη καὶ νὰ μᾶς διατηρήσῃ καθαροὺς τὴν ψυχικὴν ἡμῶν ὁρασιν. Κάποιον πάθος μᾶς σκοτίζει τοὺς ἐσωτερικοὺς ὀφθαλμούς· κάποιον ἑλγὸς μᾶς τοὺς ἀμαυρῶναι καὶ προσκρίπτωμεν εἰς τὸν δρόμον μας, καὶ βλέπομεν τὰ πράγματα θαμβὰ καὶ συγκεχυμένα, ὅταν δὲν μᾶς ᾔνητελεῖς κατεῖναι. Πᾶς θὰ ἀπαλλάξωμεν ἀπὸ τοῦ πάθος τοῦτο ; πᾶς τὸ ἐν ἡμῖν φῶς θὰ γείνη τόσον ἰσχυρόν, ὥστε νὰ ᾔνη ἀνώτερον ἀπὸ πάντα ζῶον, ὁδηγῶν ἡμᾶς πάντοτε εἰς τὸν δρόμον τὸν εὐθύν ; Ἐὰν ὁ Χριστὸς μᾶς κάμῃ ελεεινούς, ὅροι τῆς ἀναδελφείας μας. Πρῶτος ἡ συναδελφότης καὶ ἡ παρακλήσις.

Ἀλλὰ πῶς θὰ μᾶς τὸ κάμῃ ; ἐὰν τὸν παρακαλέσωμεν πρὸς τοῦτο ὡς οἱ δύο τυφλοὶ, μὲ πίστιν καὶ μὲ ὑπομονὴν καὶ ἐπιμονήν. Τοιοῦτοτρόπως ἡ παρακλήσις εἶνε ὁ πρῶτος ὅρος τῆς θεραπείας μας. Τόσα ἐκατομμύρια ἰσχυρῶν βαδίζουν εἰς τὸν κόσμον αὐτὸν μ' ἐσκοτισμένην διάνοιαν, καὶ ἔψυχον τυφλῶνται ἀθεραπεύτως. Διὰ τί ; Διότι δὲν τυφλῶνται μόνον, ἀλλὰ καὶ παραφρονοῦν, μὴ ἔχοντες καὶ εἰδῆσιν τοῦ ὅτι πάσχουσι, καὶ νομίζοντες ὅτι εἶνε εἰς πλήρη φῶς, ἐνθ' οὗτοι κυκλώνει ἡ ἄβυσσος τοῦ σκότους. Ἡμεῖς λοιπὸν ἂς ἔχωμεν πάντοτε τὴν βεβαιότητα, ὅτι ἡ ψυχικὴ μας ὁρασις πάσχει κατὰ τι, καὶ τὴν ὑπόνοιαν ὅτι ἡ πάθησις μας ἢ πορεῖ νὰ ᾔνη ἀνώτερα παρ' ὅ,τι τὴν φανταζόμεθα. Πᾶσα πλάνη μας, πᾶσα ἀγνοία ἀληθειῶν ἐπαρκαίτων πρὸς σωτηρίαν, πᾶσα ἁμαρτία, ἥτις μᾶς συνῇ πολὺ ἢ ὀλίγον, δημιουργεῖ μίαν πάθησιν τῆς ψυχικῆς μας ὁράσεως. Πόσοι δὲ ἄνθρωποι εἰς τὸν κόσμον αὐτὸν δύνανται νὰ εἰπωσιν, ὅτι κατέχουσιν ἀκριβῆ καθ' ὅλα τὴν σωτηριώδη γνώσιν, καὶ ὅτι καμμία ἁμαρτία καὶ κανὲν πᾶ-

θος δὲν ἀμαυρῶναι τὸν πνευματικόν των ὀφθαλμόν ; Διὰ τοῦτο, ὡς οἱ τυφλοὶ, ἂς παρακαλῶμεν τὸν Κύριον νὰ μᾶς ἐλεῇ, ἀπαλλάξων ἡμᾶς ἀπὸ τῆς ψυχικῆς ἀσθένειας, εἴτε διὰ μᾶς, εἴτε βαθυμῶν, κατὰ τὴν πίστιν μας καὶ τὴν ἔλπίαν μας.

Δεύτερος ὅρος ἡ πίστις.

Διότι καὶ τοῦτο ἀπαιτεῖται διὰ τὴν θεραπείαν μας· Πίστις· κατὰ τὴν πίστιν ἡμῶν γεννηθήτω ὑμῖν. Ἀλλὰ πόσα πιστὶς ; Ἡ θερμὴ, ἡ ζέουσα, ἡ κολλῶσα, ἡ ἐκτετασμένη καὶ πενθοῦσα πνεύματος καὶ συντετριμμένης καρδίας, ἡ δυναμένη νὰ ἐκδηλωθῇ εἰς ἔργα χριστιανικὰ καθαρὰ καὶ γνήσια, δικαιοσύνης καὶ ἀγάπης. Ὡτως ἡ παρακλήσις μας εἰσακούσεται· οὕτω κατὰ τὴν πίστιν ἡμῶν γίνεσθαι εἰς ἡμᾶς.

Τρίτος ὅρος ἐπιμονὴ καὶ ὑπομονή.

Τυφλοὶ ἄνθρωποι ἀκολουθοῦν εἰς τὸν δρόμον τὸν Ἰησοῦν καὶ κράζουσιν : Ἐλέησον ἡμᾶς, Υἱὲ Δαβὶδ. Καὶ ὁ Ἰησοῦς προχωρεῖ, ὡς νὰ μὴ τοὺς ἀκούῃ. Ἀλλ' αὐτοὶ ἐπιμένουν νὰ τὸν ἀκολουθοῦν, καὶ σπεύδοντες, χωρὶς νὰ ἔχουν τὸν καιρὸν νὰ τοποθετοῦν ἀσφαλῶς τὰς βῆδους των, ὥστε νὰ ἐπιστηρίζωνται εἰς αὐτὰς καλῶς, διατρέχοντες τὸν κίνδυνον νὰ πέσουν, τρέχουν, μὴ τυχόν τοῖς ἐκφυγῇ, καὶ μὲ τὴν φωνὴν των τὴν θορυώδη, τὴν παθητικὴν, κράζουσιν, ὁρᾶν κράζουσιν : ἐλέησον ἡμᾶς, Υἱὲ Δαβὶδ. Καὶ ὁ Ἰησοῦς ἀγᾶ, καὶ προχωρεῖ, ὡς νὰ μὴ εὐρίσκη ἡ κραυγὴ των εἰσόδον εἰς τὴν καρδίαν του. Ἀλλ' οἱ τυφλοὶ ἐπιμένουν καὶ ὑπομένουν. Ἐν ἀκολουθοῦν μέχρι τοῦ ὅκλου, καὶ ὁ Ἰησοῦς ἐκεῖ τοὺς θεραπεύει. Τὸ ἔκαμινεν ἄρα γε οὕτως ἀπλῶς καὶ ἀσκόπως ; Ὁ Κύριος ἡμῶν ἠλέησεν νὰ μᾶς διδάξῃ. Τί ; ὅτι παρακαλοῦντες τὸν Θεὸν πρέπει νὰ ἔχωμεν, ὁμοῦ μετὰ τὴν πίστιν, καὶ ὑπομονὴν καὶ ἐπιμονήν. Ἐκάλεσας τὸν ἱατρόν ; Ἐκάλεσας τὸ ἰδικόν σου. Πότε θὰ δώσῃ τὸ φάρμακον, πότε θὰ κάμῃ τὴν ἐγγείρησιν, πότε θὰ σοι εἴπῃ τό : σήκω ἐπάνω, εἶνε ἰδικόν του τοῦ ἱατροῦ. Τοιοῦτοτρόπος οὐ ἐν ἔχει νὰ κάμῃ· νὰ παρακαλέσῃ τὸν Θεόν. Δὲν σε εἰσακούει ; Παρακᾶλεσαι καὶ δεύτερον. Σὲ ἐγκαταλείπει ; Ὑψωσον καὶ ἐκ τρίτου, καὶ ἐκ τετάρτου, καὶ ἐκ πέμπτου, ἀπειράκις τέλος τὴν κραυγὴν σου ὕψωσον, ζητῶν τὸ ἐλεος του. Μὲ θερμότητα καὶ συντριβὴν πάντοτε, ἀλλ' ἄνευ μαμφῆς καὶ γογγυσμοῦ. Ἄν συμφορὰ νὰ εἰσακουσθῇ δὲν εἶνε ἰδικόν σου, εἶνε τοῦ Θεοῦ. Ὡσαύτως δὲ καὶ τὸ πότε πρέπει νὰ εἰσακουσθῇ. Ἐὰν ὁ χρόνος παρατείνεται, μὴ διεγείρεσαι. Οὕτω πρέπει· οὕτω καὶ συμψέβει. Ὁ Κύριος γινώσκει ὅχι μόνον τί δέον νὰ γείνη, ἀλλὰ καὶ τὸν καιρὸν, καὶ ὅν πρέπει νὰ γείνη. Ὑπόμεινε λοιπὸν καὶ ἐπίμεινε, καὶ ἐμπιστεύου τὰ ἄλλα εἰς αὐτόν. Οἱ τυφλοὶ ἂς διδάξουν σὲ τὸν ἔχοντα τοὺς ὀφθαλμούς σου. Ὅ,τι δὲν ἐπέτυχον εἰς τὸν δρόμον, τὸ ἐπέτυχον εἰς τὸν αἶκον. Οὕτω καὶ σὺ, ἂν δὲν εἰσακουσθῇς σήμερον, θὰ εἰσακουσθῇς αὔριον, μεθαύριον, ἕνα καιρὸν τέλος πάντων, κατὰ τὸν ὅποιον πρέπει νὰ εἰσακουσθῇς, ἐὰν ὁ Θεὸς κρίνῃ συμφέρον σου νὰ σὲ εἰσακούσῃ.

Οἱ εὐεργετοῦντες ἂς ἀποφεύγουν τοὺς ἐπαίνους· οἱ εὐεργετούμενοι ἂς διαφημίζουσιν τοὺς εὐεργέτας των.

Ἀξία μεγάλης προσοχῆς καὶ μελέτης εἶνε καὶ ἡ σύστασις, τὴν ὁποῖαν κάμνει ὁ Ἰησοῦς πρὸς τοὺς ἀναβλέψαντας τυφλοὺς, μετὰ τὴν θεραπείαν των. Δὲν τοῖς λέγει, ὡς θὰ ἔκαμινον πολλοὶ ἐκ των ἰσχυρῶν : νῦν σὺς ἰδῶ τὴν πόλιν ὅτι εἰς τὴν εὐγνωμοσύνην σας, ἦτοι πῶς θὰ γεμίσητε τὸν κόσμον ἀπὸ τὸ ὄνομά μου, ἀλλ' ἀπαιτεῖ παρ' αὐτῶν νὰ προσέξουν μήπως ἡμῶν τὴν κανεί. Τοιοῦτοτρόπος καὶ ἡμεῖς ἂς ἀρκώμεθα εἰς τὸ ὅτι ἐκάμαμεν τὸ καλόν, ἡ δὲ διαφήμισις τοῦ ἂς μᾶς ᾔνη ἀδιάφορος. Ἄν δὲ μᾶς ἐνδιαφέρῃ τι, τοῦτο ἂς ᾔνη τὸ νὰ μείνῃ ἄγνωστος εἰς τὸν κόσμον ἡ εὐεργεσία μας. Μόνον τοιοῦτοτρόπος τὸ πρὸς τοὺς ἄλλους ἐξ ἡμῶν καλὸν γίνεται καλὸν καὶ διὰ τοὺς ἑαυτούς μας. Διότι μόνον οὕτω θὰ ἔχωμεν ἀπὸ τὸν Θεὸν μισθόν. Ἐνθ', ἀπειναντίας, διαλαλοῦντες τὰς γενναιοθυρίας μας καὶ διακρίνομεν νὰ διατυμάνωμεν αἱ εὐεργεσίαι μας, χάνομεν πᾶσαν ἐξ αὐτῶν ἠθικὴν ἀξίαν καὶ ἀμοιβήν· τὴν ἠθικὴν μὲν ἀξίαν, ἐκ τοῦ ὅτι τὸ ἐλαττήριόν μας εἶνε ἐγωϊστικόν· τὴν ἀμοιβὴν δὲ, διὰ τοῦ ὅτι ἡ κενοδοξία, ἀντὶ νὰ ζητῇ ἀμοιβήν, εὐχρηστικὴν πρέπει νὰ ᾔνη, ὥσπερ δὲν ἐπισφύρη τιμωρίας.

Ἀλλ' ἂν ἡ εὐεργεσία πρέπη νὰ ᾔνη βωδὴ, ἡ εὐγνωμοσύνη ὀφείλει νὰ λαλῇ, καὶ ὅ,τι ἐκεῖνη ἀποκρύπτει, αὕτη καλῶς κάμνει, ἂν τὸ κηρύττῃ ἀπὸ τῶν δωμάτων. Ἐδωκας, Λησμονήσον. Ἐλάβε, Διαφήμισον. Ὁ εὐεργετήσας ἂς ἀποσύρῃται· ὅταν αὐτὸς ζητῇ νὰ μένῃ εἰς τὴν σκιάν, ὁ Θεὸς τὸν δεικνύει ἐντὸς ὠκεανοῦ φωτός. Ὁ δὲ εὐεργετηθεὶς ἂς ᾔνη ὁ ὑμνωδὸς τοῦ εὐεργέτου του. Τοῦτο δὲν τὴν καταρρίπτει, ἀλλὰ τὸν ἀνοψώνει. Διότι ἡ εὐγνωμοσύνη εἶνε ἀρετὴ ὅχι μικρότερα ἀπὸ τὴν εὐεργεσίαν. Ἀμφοτέρω φέρουσιν εἰς τὴν αὐτὴν κορυφὴν, τὸν Θεόν.

Ἡ ἀχαριστία ὠφελεῖ τὸν διέοντα.

Ὑπάρχουσιν ἐν τοῦτοις ἄνθρωποι, οἵτινες καταπικραίνονται, ὅταν ἀπαντήσωσι τὴν χάριστιαν. Ἐὰν καταπικραίνονται διὰ τὸν χάριστον, διὰ τὴν δαγῆν, τὴν ὁποῖαν οὗτος ἐπισφύρει εἰς τὴν κεφαλὴν του ἐκ μέρους τῆς δικαιοσύνης τοῦ Θεοῦ, κάμνουσι καλῶς, καὶ εἶνε ἄξιοι μεγαλητέρου ἐπαίνου· διότι φροντίζουν ὅχι μόνον διὰ τὸ σῶμα τοῦ ὑπ' αὐτῶν εὐεργετηθέντος, ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν ψυχὴν του. Ἀλλ' ἂν κεντῶνται διὰ τοὺς ἑαυτούς των, ὡς αὐτοὶ παθόντες ἐκ τῆς ἀχαριστίας, ἀποδεικνύουσι τὴν ἁφροσύνην των. Ὅταν οἱ ἄνθρωποι δὲν τοῖς ἀποδίδουν τι, ὁ Θεὸς θὰ τοῖς ἀποδώσῃ περισσώτερα. Κανὲν δὲ καλὸν δὲν μᾶς ὠφελεῖ τόσον, ὅσον ἐκεῖνο, τὸ ὅποιον κάμνομεν ἐν γνώσει ὅτι πιθανόν οἱ λαμβάνοντες νὰ μᾶς ποτίσουν δηλητήριον. Ὅτι ὁ ἀχαριστὸς εἶνε κλέπτης, ὁ δὲ ἀποσιώπων τὴν πρὸς αὐτὸν εὐεργεσίαν εἶνε κατὰ τὸ ἦμισιν ἀχάριστος.

Ὑπάρχουσι καὶ εὐεργετούμενοι, οἵτινες ἀποφεύγουσι νὰ ὀνομάσωσι τοὺς εὐεργέτας των, διότι ἐντρέπονται νὰ εἰπωσιν ὅτι περιῆλθον εἰς τὴν ἐνάγκην νὰ λάβωσι βοήθειαν

παρ' ἄλλων. Μωρία οἰκτρά! Μόνον ὁ ἀργὸς καὶ ὁ σπάτα-
 πλος οὐκ εἰδὼσι νὰ αἰσγύνωνται ὅταν λαμβάνωσι παρ'
 ἄλλων ὅ,τι ἡδύνατο νὰ λαμβάνωσι διὰ τῶν χειρῶν τῶν
 "Ἀλλως τὸ νὰ λάβῃ τις, διότι ἀνάγκη τὸν κατέλαβεν, εἰς
 τὴν ἐποικὴν δὲν ἦτο δυνατόν νὰ ἐπαρκέσῃ, δὲν ἀποτελεῖ
 αἰσχύνην· ἀρκεῖ νὰ εὐγνωμονῇ· ὅταν δὲ καὶ ἐπαινῇ, ἀπέ-
 δοκε μὲ τόκον ὅ,τι ἐλαβεν. Ἐνθ' ὁ ἀχάριστος εἶνε κλέ-
 πτης· διότι δὲν ἀποδίδει τι πρὸς τὸν εὐεργέτην του· ὁ δὲ
 ἀποσιωπῶν τὴν πρὸς αὐτὸν εὐεργεσίαν εἶνε κατὰ τὸ ἥμισυ
 ἀχάριστος, ἐπειδὴ ὁ ἰδικὸς τῶν ἐγλωσσμένων, ὁ περὶ τῆς
 κακῆς ἐννοουμένης ἀξιοπραθείας του φροντὶς τίθεται ὑπ'
 αὐτοῦ ὑπεράνω τοῦ αἰσθημένου τῆς εὐγνωμοσύνης, τὸ ἵπποτον
 εἶνε συνηνομένον μὲ τὸ καθῆκον τοῦ νὰ διαφημίτῃ καὶ
 ἐπαινέσῃ τὸν εὐεργέτην.

Ο ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΣ ΙΩΑΚΕΙΜ ΚΑΙ Ο ΕΝΟΡΙΑΚΟΣ ΚΛΗΡΟΣ

Σήμερον προέδρευσε τῆς συνεδρίας τῆς Κεντρικῆς Ἐκ-
 κλησιαστικῆς Ἐπιτροπῆς ἡ Α. Θ. Παναγιότης παραστάν-
 των καὶ πάντων τῶν θεολόγων κληρικῶν τῶν καταλεγ-
 μένων ἐν τῇ ἐνοριακῇ καὶ Ἀρχιεπισκοπικῇ κλήρῳ, ἐν οἷς
 καὶ οἱ θεοφιλέστατοι Συνάδων Εὐγένιος, Παμφίλου Μελισ-
 σσηνὸς καὶ Κλαυδίουπόλεως Μιχαὴλ.

Ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης Ἰωακείμ τὸ ἑρμὸν καὶ
 πατρικὸν αὐτοῦ ἐνδιαφέρον ἐνδεικνύς πρὸς ἀνύψωσιν τοῦ
 ἐνοριακοῦ κλήρου εἰς τὴν ἐμπρέπουσαν αὐτῷ θέσιν, ἃς οὐ
 δι' ὀλίγων ἐξήτασε τὰ ἄλτια τῆς καταπτώσεως τοῦ γού-
 τρου τοῦ ἐνοριακοῦ κλήρου, ἅτινα, ὡς εἶπεν, δὲν εἶναι δι-
 νατὸν ν' ἀποδοθῶσιν οὔτε εἰς ἀκηδεῖαν τῶν ἡρμοδίων, οὔτε
 εἰς αὐτὸν τοῦτον τὸν κλῆρον ὡς παραγνοήσαντα δῆθεν
 τὸν προορισμὸν του, οὔτε πάλιν εἰς τὸ χαμευπενώμιον
 πλήρωμα, ὅπερ κατὰ τὴν ἐκείνην φροντίδα περὶ τῆς ἀξιοπρα-
 τοῦς τοῦ κλήρου συντηρήσεως, καὶ ἃς οὐ ἐξήτασε καὶ
 τὰς σκέψεις καὶ ἰδέας τῶν παρισταμένων ἐπὶ τῶν κυρίων
 αἰτίων τῆς καταπτώσεως, ἔδωκε τὸν λόγον τῇ γραμματεῖ,
 ὅστις ἀνέγνω σχετικὸν πρὸς τὸ ζήτημα τοῦτο ὑπόμνημα,
 ὑποβληθὲν πρὸ τινων ἡμερῶν ὑπὸ τοῦ ἱερατικῶς προϊστα-
 μένου Νεοχωρίου αἰδεσιμωτάτου Στεφάνου Ἀναστασιιάδου.

Μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν τοῦ ἐκτεταμένου τούτου ὑπομνή-
 ματος ἐπικροτηθέντος πληρέστατα ὑπὸ πάντων τῶν πα-
 ρόντων, προέειπε τῆς Α. Θ. Παναγιότητος, ἥτις καὶ ἐν τῇ
 ἀρχῇ πολλὰ περὶ τῆς σημασίας καὶ τῆς ἀποστολῆς τοῦ
 ἐνοριακοῦ κλήρου εἶπε, διορίσθη ἐπιτροπὴ ἐκ τοῦ θεοφιλ.
 Παμφίλου Μελισσηνοῦ, προέδρου, καὶ τοῦ πανοσιολ. Δι-
 μιλιοῦ Ἀγγούλα, Σεφάνου Ἀναστασιιάδου, Νέστορος
 Σουσιλίου καὶ Ἀγαθαγγέλου, προϊσταμένου Ἀγ. Κυρια-
 κῆς, ἡ τινι ἀνετέθη ἡ ἐπιτεταμένη μελέτη τοῦ ἐν λόγῳ
 ὑπομνήματος καὶ ἡ ἐντὸς μηνὸς παρασκευασίς τῆς σχετικῆς
 ἐργασίας, ὅν δι' ἰδιαίτερας ἐκθέσεως ἐρείλει ὑποβαλεῖν εἰς
 τὴν Α. Θ. Παναγιότητα διὰ τὰς περαιτέρω.

Ἡ ἐπιτροπὴ συνεχίζουμένη δις τῆς ἐβδομάδος ἐν τοῖς

Πατριαρχείοις κατὰ δευτέραν καὶ παρασκευὴν δευτέραν
 πλὴν ἄλλων νὰ μελετήσῃ καὶ ὑποδείξῃ καὶ τὰ μέσα, τῆς
 ὁλικῆς ἱκανοποιήσεως καὶ ἐπομένως τῆς ἐξασφαλίσεως τῆς
 ἀξιοπρατοῦς τοῦ ἐνοριακοῦ κλήρου συντηρήσεως. Μετὰ
 ταῦτα ἀναχωρησάντων τῶν θεολόγων κληρικῶν προσεχρή-
 θησαν οἱ ἐν διαθεσιμότητι ἱερεῖς καὶ διάκονοι εἰς τοὺς
 ὁπίους διαφόρους ὑποθήκας ἀπέτεινεν ἡ Α. Θ. Παναγιότης
 τῆς προσθέτου, ὅτι ἡ ἐκκλησιαστικὴ ἐπιτροπὴ ὅα φροντίσῃ
 πρὸς ἐκκαθάρισιν τοῦ ἐνοριακοῦ κλήρου ἐκ τῶν ἀνικάνων
 καὶ ἀκαταλλήλων, διορίζουσα εἰς θέσεις τοὺς ἐκ τῶν δια-
 θεσίμων καταλλήλους, ἀποστέλλουσα εἰς τὰς οἰκείας πα-
 τριδὰς καὶ ἐπαρχίας τοὺς ὑπεραριθμοὺς καὶ τοὺς κρησθα-
 μένους ἀκαταλλήλους. Ἐνδεικνύουσα δὲ ἡ Α. Θ. Π. τὸ
 Πατριαρχικὸν Αὐτῆς ὑπὲρ τῶν πασχόντων διαθεσίμων
 κληρικῶν ἐνδιαφέρον τῆς, εἶπεν ὅτι εἰς ἕκαστον ἔχοντα
 ἀνάγκην παρέχει καθ' ἑκάστην ἐκ τοῦ ἀτομικοῦ Αὐτῆς
 βαλαντίου ἀνά 5 γρόσια καθεκάστην. Μετὰ ταῦτα ἡ Ἐκ-
 κλησιαστικὴ Ἐπιτροπὴ ἐξηκολούθησε τὴν συνεδρίαν τῆς
 ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ σεβασμ. μητροπολ. Μεσημερίας.

Ὡς τὴν μερίμνη καὶ πρωτοβουλία τοῦ Οἰκουμενικοῦ
 Πατριάρχου ἀνατέλλει ἡὼς εὐλοῖνος διὰ τὸ μέλλον τοῦ
 ἐνοριακοῦ κλήρου, ὅστις, τιθέμενος εἰς τὴν ἀρμόζουσαν αὐτῷ
 θέσιν, πολλὰ καὶ ποικίλα πρὸς ἀνύψωσιν τοῦ θεοσκευτικῷ
 αἰσθημένου καὶ τῆς ἐν γένει πολιτικῆς κατὰ Χριστὸν πολι-
 τείας τοῦ Χριστιανισμοῦ πληρώματος δυνήσεται πράξει
 ἐπαξίως τοῦ προορισμοῦ αὐτοῦ.

Σημειώεον δὲ πρὸς τοὺς ἀνω, ὅτι ὁ Πατριάρχης μεταξὺ
 τῶν ἄλλων προσφορῶν πρὸς τὸ ζήτημα, ἅτινα ἀνέπτυ-
 ξεν ἐν τῇ συνεδρίᾳ αὐτῇ τῇ συγκροτηθείσῃ ἐν τῇ αἰθούρῃ
 τῶν Πατριαρχείων, ἐξεφράσθη λίαν εὐνοϊκῶς περὶ τοῦ σκο-
 ποῦ τοῦ ἄλλοτε δράσαντος «Ἱερατικοῦ Συλλόγου», προ-
 θεὶς ὅτι τὴν ἀνασίστασιν αὐτοῦ θεωρεῖ λίαν λυσιτελεῖ, ἃς
 οὐ ἐννοεῖται τύχῃ τοῦτο τῆς ἐγγραφῆς τῆς Ἱ. Συνόδου.
 Ἀφορμὴν δὲ λαβὼν ἐκ τῆς διαλύσεως τοῦ ἐν λόγῳ Συλ-
 λόγου, ὅστις ἐλειτούργει ὅτε ἡ Α. Θ. Π. διετέλει μητρο-
 πολιτικῆς Βάρνης, ἐκάκισε τὸ ὡς μὴ ὄφελεν ἐπικρατῆσαν
 παρ' ἡμῖν σύστημα τοῦ νὰ καταστρέφῃ ὁ διάδοχος ἀνεξέ-
 λέγκτως πᾶν ὅ,τι ὁ προκαταχὸς αὐτοῦ ἐπραξεν.

(Ἐκ τῆς ἐφημερίδος «Κωνσταντινουπόλεως».)

ΧΕΙΡΟΤΟΝΙΑ ΙΕΡΕΩΣ

Μετὰ χαρὰς ἀγγέλλομεν τὴν ὑπὸ τοῦ Σεβασμ. Μητρο-
 πολίτου Ἀθηνῶν προεῖρισιν τοῦ ἱατροῦ κ. Χρυσάνθου
 Μακρῆ εἰς ἱερέα. Ὁ κ. Χρ. Μακρῆς, εὐδοκιμώματος συγ-
 γραφεὸς θεολογικῶν βιβλίων καὶ θεολογικῶν διατριβῶν
 ὧν τινες καὶ ἐν τῇ «Ἀναπλάσει» κατεχωρήθησαν, ὅα
 ἀποτελεῖ ὀληθρὸν σέμνωμα τοῦ κλήρου μας, γνησίως δὲ ὅα
 ἡδύνατο τις νὰ εἴπῃ περὶ αὐτοῦ, ὅτι ἔσται ἱατρὸς ψυχῶν
 καὶ σωμάτων.

ΠΑΡΟΡΑΜΑΤΑ

Ἐν τῇ διατριβῇ τοῦ καθηγητοῦ κ. Α. Διομήδους Κυρια-
 κοῦ παρεστήθησαν τὰ ἐξῆς δύο παροράματα: Ἐν σελ.
 1020 τρίτη ἀντὶ πέμπτη. Αὐτόθι πέμπτη ἀντὶ ἑκτῇ.